

PAULO COELHO

El dimoni i la senyoreta Prym

labutxaca

An aerial, high-angle photograph of a village with traditional terracotta-tiled roofs. The buildings are made of dark, textured stone or brick. The roofs are arranged in a grid-like pattern, with some buildings having flat roofs and others with pitched roofs. A single bird is perched on the edge of one of the roofs in the lower right quadrant. The overall atmosphere is hazy and historical.

Paulo Coelho

El dimoni
i la senyoreta Pryn

Traducció de M. Dolors Ventós

Columna
Barcelona

Títol original: *O Demônio e a Srta. Pym*

© Paulo Coelho, 2000

<http://paulocoelhoblog.com/>

Aquesta edició s'ha publicat gràcies a l'acord amb
Sant Jordi Asociados Agencia Literaria, S.L.U., Barcelona
www.santjordi-asociados.com

La primera edició en català d'aquesta obra
es va publicar a Proa l'any 2001

Primera edició en aquesta col·lecció: maig del 2016

© de la traducció: M. Dolors Ventós i Navés, 2001

© de la fotografia de l'autor (pàg. 1): Xavier González

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A.,

labutxaca

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: QP Print

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.424-2016

ISBN: 978-84-9930-990-3

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Feia gairebé quinze anys que la vella Berta s'asseia tots els dies a la porta de casa seva. Els habitants de Bescos ja sabien que és normal que la gent gran es comporti d'aquesta manera: somien el passat i la joventut, contempen un món del qual ja no formen part, busquen tema de conversa per parlar amb els veïns...

La Berta, però, tenia un motiu per estar-s'hi, allà. I la seva espera es va acabar justament aquell matí, quan va veure el foraster que pujava pel pendent costerut i, lentament, feia cap a l'únic hotel del poble. No era tal com se l'havia imaginat tantes vegades; duia roba gastada per l'ús, els cabells més llargs del normal, i anava sense afaitar.

Però venia amb un acompanyant: el dimoni.

«El meu marit té raó», es va dir a ella mateixa. «Si jo no fos aquí, ningú no se n'hauria adonat.»

Era pèssima calculant edats, per això va suposar que devia tenir entre quaranta i cinquanta anys. «Un xicot jove», va pensar, fent servir aquest barem que només entenen els vells. Es va demanar mentalment quant de temps s'hi quedaria, però no va arribar a cap conclusió; poc temps, tal vegada, perquè només duia una motxilleta. El més probable és que només es quedés una nit abans de continuar el viatge, vers un destí que ella no sabia ni li interessava.

Tot i així, havien valgut la pena els anys que s'havia passat asseguda davant de la porta de casa, esperant la seva arribada, perquè li havien ensenyat a contemplar la bellesa de les

muntanyes –abans no s’hi havia fixat per la senzilla raó que havia nascut allà i estava avesada al paisatge.

L’home va entrar a l’hotel, tal com era d’esperar. La Berta va rumiar la possibilitat de parlar amb el mossèn d’aquella presència indesitjable: però el sacerdot no n’hi faria cas, diria que eren manies de vells.

En fi, l’únic que podia fer era esperar a veure què passava. Un dimoni no necessita temps per causar estralls –igual com les tempestes, els huracans i les allaus que, en poques hores, destrueixen arbres de dos-cents anys. De cop i volta, s’adonava que el simple coneixement que el mal acabava d’entrar a Bescos no canviava en res la situació; els dimonis vénen i se’n van sempre, això no vol dir que, necessàriament, la seva presència hagi d’afectar alguna cosa. No paren de caminar pel món, ara per saber què hi passa, adés per posar a prova alguna ànima, però són inconstants i canvien d’objectiu sense cap lògica, guiats tan sols pel plaer d’una batalla que valgui la pena. La Berta trobava que a Bescos no hi havia res d’interessant ni especial que pogués atraure l’atenció de ningú més d’un dia –sobretot d’un personatge tan important i enfeinat com un missatger de les tenebres.

Va provar de concentrar-se en alguna altra cosa, però la imatge del foraster no se li anava del pensament. El cel, abans tan assolellat, s’estava carregant de núvols.

«Això és normal, sempre passa en aquesta època de l’any», va pensar. No tenia cap relació amb l’arribada del foraster, era una simple coincidència.

Aleshores va sentir el rebombori llunyà d’un tro, al qual en van seguir tres més. D’una banda, això volia dir que s’acostava la pluja; d’altra banda, si decidia creure’s les tradicions més antigues del poblet, ho podia interpretar com la veu d’un Déu irat que es queixava perquè els homes havien esdevingut indiferents a la Seva presència.

«Potser hi hauria de fer alguna cosa. Al capdavall, acaba d'arribar el que estava esperant.»

Es va passar una estona prestant molta atenció a tot el que succeïa al seu voltant; els núvols continuaven davallant vers la ciutat, però no va sentir cap més soroll. Com a bona excatòlica, no creia en tradicions ni supersticions, especialment les de Bescos, que s'arrelaven en l'antiga civilització celta que havia poblat aquella zona en el passat.

«Un tro és un fenomen de la natura. Si Déu volgués parlar amb els homes no empraria uns mitjans tan indirectes.»

Tot va ser pensar això i sentir un altre tro –molt més proper. La Berta es va aixecar, va agafar la cadira i va entrar a casa abans no es posés a ploure –però ara tenia el cor encongit, amb una por que no podia definir.

«Què faig?»

Va tornar a desitjar que el foraster se n'anés immediatament; ja era massa vella per poder-se ajudar a si mateixa ni al seu poble ni –encara menys– a Déu totpoderós, el qual, si necessitava que algú li fes costat, ben segur que hauria elegit una persona més jove. Tot plegat no era altra cosa que un deliri; com que no tenia res a fer, el seu marit no parava d'empescar-se coses per ajudar-la a passar el temps.

Però havia vist el dimoni –oh i tant, d'això, no en tenia cap dubte!

De carn i ossos, vestit de pelegrí.

L'hotel era, alhora, botiga de productes regionals, restaurant de cuina típica i el bar on els habitants de Bescos solien reunir-se per discutir les mateixes coses –com ara el temps o la falta d'interès de la gent jove pel poblet. «Nou mesos d'hivern i tres d'infern», solien dir, referint-se al fet que calia fer, en noranta dies mal comptats, tota la feina del camp: llaura, adob, sembra, espera, collita, emmagatzematge del fenc, xollada d'ovelles...

Tots els que hi vivien, sabien prou bé que s'entestaven a viure en un món que ja havia caducat; tot i així, no els era fàcil acceptar que formaven part de l'última generació de pagesos i ramaders que havien poblat aquelles muntanyes des de feia tants segles. Més tard o més d'hora arribarien les màquines, el bestiar, el criarien lluny del poble, amb un pinso especial, i potser vendrien el llogarret a una gran empresa, amb seu a l'estranger, que el transformaria en una estació d'esquí.

Això, ja els havia passat a unes altres poblacions de la comarca, però Bescos s'hi resistia –perquè tenia un deute amb el seu passat i amb la forta tradició dels avantpassats que havien habitat aquell indret, que els havien ensenyat la importància de lluitar fins a l'últim moment.

El foraster va llegir atentament la fitxa de l'hotel, tot rumiant com l'emplenaria. Pel seu accent, sabrien que venia d'algun país d'Amèrica del Sud i va decidir que seria l'Argentina, perquè li agradava molt la seva selecció de fut-

bol. A la fitxa, li demanaven l'adreça i l'home va escriure carrer Colòmbia, perquè tenia la idea que els sud-americans solen homenatjar-se recíprocament batejant els llocs importants amb noms dels països veïns. Com a nom de fonts, va elegir el d'un terrorista molt famós del segle passat.

En menys de dues hores, tots els dos-cents vuitanta-un habitants de Bescos ja sabien que acabava d'arribar al poble un estranger que es deia Carlos, nascut a l'Argentina i que vivia al bonic carrer de Colòmbia, a Buenos Aires. Aquest és l'avantatge de les comunitats petites: no cal fer cap esforç perquè la gent s'assabenti tot seguit de la teva vida i miracles.

Aquesta era la intenció del nouvingut.

Va pujar a l'habitació i va buidar la motxilla: duia una mica de roba, una màquina d'afaitar, un parell de sabates de recanvi, vitamines per evitar refredats, un quadern de notes molt gruixut i onze lingots d'or que pesaven dos quilos cadascun. Esgotat per la tensió, per la pujada i pel pes que carregava, es va adormir gairebé immediatament, però, abans, va repenjar una cadira a la porta per travar-la, tot i saber que podia confiar en cadascun dels dos-cents vuitanta-un habitants de Bescos.

L'endemà, va esmorzar, va deixar la roba a la recepció de l'hotel perquè la hi rentessin, va tornar a posar els lingots a la motxilla i va sortir en direcció a la muntanya que hi havia a l'est del llogarret. Pel camí, només va veure un habitant del poble: una vella que seia davant de casa seva i que l'observava encuriosida.

Es va endinsar al bosc, i va esperar que les oïdes se li acostumessin a la remor dels insectes, dels ocells i del vent que

petava en les branques sense fulles; sabia de sobres que, en un lloc com aquell, el podien observar sense que ell se n'adonés, i es va estar tota una hora sense fer res.

Quan va estar ben segur que l'eventual observador ja s'hauria cansat i se n'hauria anat sense endur-se cap novetat per explicar, va cavar un sot prop d'una formació rocosa en forma de Y i hi va amagar un dels lingots. En acabat, va pujar una mica més amunt, es va estar una altra hora fent veure que contemplava la natura immers en una meditació profunda, va veure una altra formació rocosa –aquesta, en forma d'àliga– i va cavar un segon sot, on va col·locar els altres deu lingots.

La primera persona que va veure, de tornada cap al poble, va ser una noia que seia a la riba d'un dels molts torrents de la comarca, que es formen quan es fonen les glaceres. Ella va alçar els ulls del llibre que llegia, va percebre la seva presència, i va reprendre la lectura; ben segur que la seva mare li havia ensenyat a no parlar amb desconeguts.

Però els estrangers, quan arriben a una ciutat nova, bé tenen el dret d'intentar fer amistat amb desconeguts i l'home se li va acostar.

–Hola –va dir–. Fa molta calor, per a aquesta època de l'any, oi?

Ella va fer que sí amb el cap.

L'estranger va insistir:

–M'agradaria ensenyar-te una cosa.

Ella, molt educadament, va deixar el llibre, li va donar la mà i es va presentar:

–Em dic Chantal, faig el torn de nit al bar de l'hotel on t'allotges i em va estranyar que ahir no baixessis a sopar, pensa que els hotels no solament guanyen diners pel llo-

guer de les habitacions sinó per tot el que consumeixen els clients. Tu et dius Carlos, ets argentí i vius en un carrer que es diu Colòmbia; això, ja ho sap tot el poble, perquè un home que arriba aquí, fora de la temporada de caça, és sempre un objecte de curiositat. Un home d'uns cinquanta anys, si fa no fa, cabells grisos i mirada d'haver viscut molt.

»Pel que fa a la invitació d'ensenyar-me alguna cosa, moltes gràcies, però em conec el paisatge de Bescos des de tots els angles possibles i imaginables; potser fóra millor que fos jo la qui t'ensenyés indrets que no has vist mai, però suposo que deus estar molt enfeinat.

–Tinc cinquanta-dos anys, no em dic Carlos i totes les dades del registre són falses.

La Chantal es va quedar sense saber què dir. El foraster va continuar dient:

–No és pas Bescos, el que et vull ensenyar, sinó una cosa que no has vist mai.

Ella havia llegit moltes històries de noies que havien seguit un desconegut fins al cor del bosc i havien desaparegut sense deixar rastre. Per un moment, va sentir por; però la por va ser immediatament substituïda per la sensació d'aventura –al capdavall, aquell home no s'atreviria a fer-li res de dolent perquè li acabava de dir que tot el poble estava assabentat de la seva presència, tot i que les dades del registre no es corresponguessin amb la realitat.

–Qui ets? –li va preguntar–. Si el que em dius és veritat, no saps que et podria denunciar a la policia per haver falsificat la teva identitat?

–Et prometo que respondré totes les teves preguntes, però abans m'hauràs d'acompanyar, perquè et vull ensenyar una cosa. És a cinc minuts de camí.

La Chantal va tancar el llibre, va respirar fondo, i va fer

una pregària silenciosa, mentre el seu cor s'omplia d'una barreja d'excitació i de por. Tot seguit, es va aixecar i va seguir el foraster, ben segura que seria una frustració més en la seva vida, que sempre començava amb unencontre ple de promeses i després es revelava com un nou somni d'amor impossible.

L'home va fer cap a la roca en forma de Y, li va mostrar la terra acabada de cavar i li va demanar que en tragués el que hi havia enterrat.

–M'embrutaré les mans –va replicar la Chantal–. I la roba.

Ell va agafar una branca, la va partir i la hi va donar perquè cavés la terra. La noia va trobar que l'home es comportava d'una manera molt estranya, però va fer el que li havia demanat.

Al cap de cinc minuts, la Chantal tenia davant dels ulls el lingot daurat i brut.

–Sembla or –va comentar.

–És or. I és meu. Sisplau, torna'l a colgar de terra.

Ella el va obeir. L'home la va menar fins a l'altre amagatall. La noia va tornar a cavar i, aquesta vegada, es va quedar ben parada per la quantitat d'or que tenia davant dels ulls.

–També és or. I també és meu –va dir l'estranger.

La Chantal anava a tornar a colgar de terra l'or, quan l'home li va demanar que deixés el forat tal com estava. Es va asseure en una pedra, va encendre un cigarret i es va posar a contemplar l'horitzó.

–Per què m'ho has ensenyat?

L'home no va dir res.

–Qui ets? Què hi fas, aquí? Per què m'has ensenyat això tot i saber que puc explicar a tothom el que hi ha amagat en aquesta muntanya?

–Quantes preguntes alhora! –va respondre l'estranger, amb els ulls clavats a la muntanya, com si ignorés la seva

presència allà-. Pel que fa a explicar-ho als altres, és justament el que vull que facis.

-M'has promès que si t'acompanyava em donaries respostes...

-En primer lloc, no te les creguis mai, les promeses. El món en va ple: riquesa, salvació eterna, amor infinit. Hi ha unes persones que es veuen amb cor de prometre de tot i unes altres que accepten qualsevol cosa que els garanteixi dies millors cosa que, em fa molt l'efecte, és el teu cas. Els qui prometen i no compleixen, acaben impotents i frustrats; igual com els qui s'aferren a les promeses que els han fet.

Estava embolicant la troca; li parlava de la seva vida, de la nit que va canviar el seu destí, de les mentides en què s'havia vist obligat a creure perquè no li era possible acceptar la realitat. S'havia d'expressar amb el llenguatge de la noia, dir-li coses que ella pogués comprendre.

Però la Chantal ho entenia gairebé tot. Com tots els homes més grans, ell només pensava en el sexe amb una persona més jove. Com tots els éssers humans, es pensava que els diners ho podien comprar tot. Com tots els estrangers, estava convençut que les noies de pagès són prou bledes per acceptar qualsevol proposició, real o imaginària -sempre que signifiqui una remota possibilitat de tocar el dos del poble.

No era pas el primer ni, malauradament, seria l'últim que provaria de seduir-la d'una manera tan grollera. El que la deixava confusa era la quantitat d'or que li oferia; mai no havia pensat que podia valdre tant, i allò li agradava i, alhora, li causava pànic.

-Ja sóc massa grandeta per creure en promeses -li va respondre, mirant de guanyar temps.

-Malgrat que sempre te les has cregudes i les creuràs.

-Vas errat; ja sé que visc al paradís, he llegit la Bíblia i no

cometré la mateixa equivocació que Eva, que no es conformava amb el que tenia.

Això no era pas veritat, és clar, i ja es començava a preocupar una mica amb la possibilitat que l'estranger hi perdés l'interès i se n'anés. En realitat, havia estat ella mateixa la qui havia teixit la teranyina per provocar un encontre al bosc; s'havia situat estratègicament en un indret per on ell havia de passar per força de tornada, fent per manera que tingués algú amb qui conversar, potser escoltaria una promesa nova, potser durant uns quants dies somiaria un amor nou i un viatge sense tornada més enllà de la vall on havia nascut. El seu cor ja tenia moltes ferides però, tot i amb això, encara creia que trobaria l'home de la seva vida. De bon començament, s'havia deixat escapar moltes oportunitats perquè trobava que la persona adequada encara no havia arribat, però ara sentia que el temps passava més de pressa que no es pensava, i estava disposada a abandonar Bescos amb el primer home que se la volgués endur, encara que no sentís res per ell. Ben segur que aprendria a estimar-lo –l'amor, també és qüestió de temps.

–És justament això, el que vull esbrinar: si vivim al paradís o a l'infern –l'home va interrompre els seus pensaments.

Molt bé, estava a punt de caure a la trampa que li havia parat.

–Al paradís. Però qui viu molt de temps en un lloc perfecte, acaba avorrint-lo.

Ja havia llançat la primera esca. Li havia dit, amb unes altres paraules: «Sóc lliure, estic disponible.» La següent pregunta de l'home hauria de ser: «Com ara tu?»

–Com ara tu? –li va demanar l'estranger.

Havia d'anar amb molt de compte, no podia anar a la font massa assedegada, o l'home es podia espantar.

–No ho sé. De vegades tinc la sensació que sí, però de vega-

des també penso que el meu destí és aquí i que no sabia viure lluny de Bescos.

Següent pas: fingir indiferència.

–D'això, ja que no em vols explicar res de l'or que m'has ensenyat, t'agraeixo la passejada i me'n torno al meu riu i al meu llibre. Gràcies.

–Espera!

L'home havia mossegat l'esca.

–És clar que t'explicaré la història de l'or; per què et penses que t'he portat aquí, si no?

Sexe, diners, poder, promeses. Però la Chantal va fer cara de qui espera una revelació sorprenent; els homes hi troben un estrany plaer, a sentir-se superiors, no s'adonen que, normalment, es comporten d'una manera absolutament previsible.

–Deus tenir molta experiència en la vida. Segur que em podràs ensenyar moltes coses.

Això. Afluixar lleugerament la corda, adular una mica per no espantar la presa, és una norma prou important.

–Però tens un mal costum: en comptes de respondre una simple pregunta, engegues uns sermons llarguíssims que parlen de promeses o de com ens hem de comportar en la vida. Estaré encantada de quedar-me aquí sempre que em responguis les preguntes que t'he fet de bon començament: qui ets? I què fas aquí?

L'estranger va desviar els ulls de les muntanyes, i es va encarar a la noia que tenia al davant. Durant molts anys, havia treballat amb tota mena de persones, i sabia –gairebé del cert– el que estava pensant. Ben segur que es pensava que li havia ensenyat l'or per impressionar-la amb la seva riquesa, de la mateixa manera que ara ella provava d'impressionar-lo amb la seva joventut i indiferència.